

V torek, četrtak in sobota
izhaja in velja v Mariboru
brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . — . . .
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .
Po pošti:
za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . . — . . .
za četrt leta 2 . . . 60 . . .
Vredništvo in upravništvo
je na stolnem trgu (Dom-
plate) hiš. št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniša:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se tiskane 1 krat.
5 kr., če se tiska 2 krat.
4 kr., če se tiska 3 krat.
veče pismenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-
kolec (stempel) za 30 k.
Rokopisi se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 47.

V Mariboru 22. aprila 1869.

Tečaj II.

Telegram „Slov. Narodu.“

Iz Gorice 20. apr.

Slovenski tabor 18. t. m. v Brdah je bil mnogoštevilno obiskovan. Taborovati nismo mogli, ker je dež strašno lil. Taborovanje smo torej preložili na 25. dan tega meseca ob 3. uri popoldne. Ta dan bomo taborovali pri vsakoršnem vremenu.

Možje slovenski!

Drugi dan maja meseca, to je na nedeljo, se zberemo vsi v **Sevnici** (blizu Zidanega mosta in Krškega) na **tabor**.

Tam se bomo pogovarjali o starih in svetih pravicah, ktere ima vsako ljudstvo, ktere torej tudi mi Slovenci hočemo in moramo tirjati, da se nam dadó.

Možje slovenski! Tudi za nas je čas, zadnji čas, da srčno in neustrašeno stopimo na noge, da se možato potegnemo za svoj narod in njegovo dobro, in pokažemo, da smo vsi Slovenci v misli in duhu edini, če ravno so nas nesrečne okoliščine raztrgale. Slišali ste, kako krepko in navdušeno so se lani naši bratje v Ljutomeru, v Žaveu in Šempasu (pri Gorici) zbrali; slišite še zdaj, kako se mislijo povsod na tavžente in tavžente zbirati in tirjati, da se nam Slovincem dá, kar nam gre po božjih in človeških pravicah. Tudi mi ne smemo in nočemo za njimi ostati. Tudi mi hočemo, da se bode našim otrokom boljše godilo, kakor se nam godí. Ne dajmo, da bi nam naši zanamci mogli očitati, da ob času, ko vsi narodi z duhom bojujejo za svoj napredek in svobodo, mi nismo oglasili se za svobodo svojega naroda in njegovo prihodnost. Kdor trka, temu se odpre; enoglasno trkajmo in tirjajmo tudi mi!

Torej pridete vsi brez razločka od bližnjih in daljnih krajev

2. maja ob dveh popoldne na tabor v Sevnico.

Tam bomo sklepali in zahtevali od visoke vlade:

1. da se zedinijo vse dežele, kjer Slovenci prebivajo, v eno skupino;

2. da se upelje v naše ljudske in srednje šole slovenski kot učni jezik in se napravi posebno pravniško učilišče na Slovenskem;
3. da se upelje slov. jezik v uradnije na Slovenskem;
4. da se osnuje gospodarska šola za sevniški, brežki, kozjanski in sosedne okraje;
5. da se napravi most čez Savo pri Sevnici in Brežicah.

Dovoljenje za tabor smo dobili od c. kr. okrajnega glavarstva z odlokom 11. t. m. št. 1879.

Rojaki! V obilem številu pridite in pokažite svetu, da vam je mar za vaše pravice in za srečo vaše slovenske domovine.

Živeli Slovenci! Živela Slovenija!

V Sevnici sredi aprila meseca 1869.

Lenček Alojz, državni poslanec, župan na Blanci; Potočin Martin, posestnik v št. Petru na Zidanem mostu; Razlag Jakob, doktor, odvetnik v Brežicah; Dereani Lenart, mizar in obč. odbornik v Sevnici; Hotko Franc, posestnik v Globokem; Kapler Jože, doktor med. v Krškem; Mencinger Janko, doktor, koncipient v Brežicah; Ogorelec Miha, obč. odbornik iz Pišec; Hlebec Janez, obč. svetovalec v Blanci; Cimperšek Franc, posestnik v Sevnici; Bogovič Rok, posestnik v Artičah; Žvar Janez, obč. odb. iz Maršivjih lože; Vrstovšek Anton, obč. svetovalec iz Pišec; Starkelj Janez, posestnik in mesar v Sevnici; Šetinec Andrej, obč. odbornik v št. Lenartu; Razlag Jurij, krčmar v Globokem; Praunseiss Franc, tergovec, obč. svetov. v Sevnici; Volk Janez, župan v Zabukovji; Šetinec Janez, obč. odbornik v Bukovšeku; Požun Mat., občinski in okrajni odbornik iz Zabuhovja; Gregar Matija, posestnik v Globokem; Chicco Franc, obč. in okraj. odbornik v Brežicah; Ivanc Andrej, okrajni odbornik iz Stolovnika; Kreašič Jože, obč. odbornik v Črncu; Ogorelec Peter, kovač v Globokem; Petrišič Franc, posestnik v št. Lenartu; Sitar Zdravko, srenjski uradnik v Blanci; Smole Ivan, posestnik v Sevnici; Urek Janez, posestnik v Globokem; Vršič Jože, župan v Velikem Obrežu; Žičkar Anton, posestnik v Sevnici; Pšeničnik Miha, posestnik v Globokem; Arnsč Franc, obč. svetovalec v Vidmu; Cirjak Franc, obč. in okraj. odbornik iz Maršivjih lože; Drujač Tomaž, učitelj v Sevnici; Ivanc Franc, okr. odbornik iz Reichenburga; Mehora Emanuel, gostilničar v Sevnici; Penik Franc, obč. svetovalec v Pesjem; Šerbec Jože, obč. in okraj. odbornik v Leskovcu; Urh Anton, obč. svetovalec v Zabukovji; Žmavc Franc, obč. odb. v Bojzajem; Varlec Miha, obč. odbornik iz Pišec; Bertole Franc, posestnik v št. Lenartu; Dušič Jože, obč. svetovalec iz Pišec; Sevnik Franc, župan v Bojzajem; Cvenkelj Anton, tergovec v Sevnici; Šerbec Franc, obč. odbornik iz Pišec; Hofbauer Janez, obč. svetov. in okr. odbornik v Sevnici; Jurkovič Andrej, obč. svetovalec v Loki; Vršec Jože, župan iz Pišec; Planinc Anton, posestnik v Boštanju; Škrta Jože, obč. svetovalec v Loki; Planinc Janez, posestnik v Boštanju; Lapuh Anton, posestnik na Brezini; Šetinec Anton, živilinski zdravnik v št. Lenartu; Šetinec Janko, obč. odbornik v št. Lenartu; Podvinski Franc, župan v Globokem; Simončič Franc, obč. odbornik iz Pokleka; Šalk Silvester, tergovec v Sevnici; Bratanič Franc, obč. svetovalec v Bukovšeku.

Listek.

Narodopisne slike iz našega naroda.

IV. B a b a.

Statistikarji so izračunili, da pride na vsakih deset ljudi po ena stara baba. Deseti del vsega človeštva je tedaj v obliko starih bab vtaknen. Slovenski narod, broječi en milijon in dvesto tisoč duš, imel bi tedaj v tem broji 120.000 bab. Ta broj je tolik, da je vredno, ka temu desetemu in sicer celovitemu delu našega naroda malo bliže v lice pogledamo, ter pozremo kakšen je, kakovo je njegovo dejanje in nehanje, in ktero mesto zavzema v naši narodni zadrugi.

Babo na tanko definirati je žgečljiva reč, morebiti bolj žgečljiva, nego bosonog po koprivah bresti. Posebno težko je najti tisto mejo, ki deli ženstvo od babstva vsako k sebi. Definicija babe mora biti kakor vsaka druga točna, to je, njen obseg ne sme biti preširok, da ne bi v svoj kolobar tudi en del tistih žen zajel, ki so sicer že blizo babstva, pa vendar še ne celo v njem; — na drugo stran obseg definicije pa tudi ne sme biti preozek, da ne bi v njem vse babe prostora imele, in neke prav po krivici iz njegovih ojníc izključene, in tako rakoč iztisljene bile. Gotovo je le toliko, da se tam babstvo začinja, kjer se ženstvo neha? Jaz se s takimi brencelji ne bom mnogo okolo muhal, ter raje rekel, kakor naš narod reče: vsaka črna krava je mavra, vsaka stara ženska je baba. Kdor je s to definicijo zadovoljen, dobro! Kdor ni, mu ne morem pomagati! Če pa kdo babo bolj definirati ve in zna, široko mu polje! Sploh pa mislim, da na točni definiciji babe že ni toliko ležeče, saj vendar vsak čest. bralcev vé, kaj je stara baba.

Vsaka ženska glava nosi v sebi kljico starobabstva. Že mala punčica kaže v marsičem, da je kakor se reče, „bajbe sorte.“ Le opazujte jo, pa se bodete prepričali, da že iz nje stara baba gleda. Kakor ima smrt povsod, kjer ljudje živé, svoje mlade, ima tudi starobabstvo povsod kjer so ženske, svojo zalego. — Velikokrat se more slišati, kako mlada

prevzetna deklica babo s starobabstvom pita, ali baba jej zna odvrniti: pozre pozretasto, če nečeš biti kdaj stara baba, se pa le mlada obesi! V teh besedah leži strašna logika za vso žensko polovico ne samo našega naroda, nego vsega sveta. Navadno pa smisli in logike teh besed mlada deklica ne premisli, do njenih ušes take besede pribrijo in zopet odbrnijo kakor hrošči pomladanskega večera. Deklica si misli: he he! do tačas je še dolgo, da bom baba postala, imam še dosta časa mladovati!

Starobabstvo je pravi tartarus za ženstvo. Vsaka mora v ta stan, če ne z lepa pa se porine. Cerberus, ki pred starobabjim tartarom na straži stoji, ima toliko glav, kolikor baba let, in vsako novo leto mu tudi pa nova glava več priraste. Ktero je enkrat on za rep vlovil, te ne spuosti več. —

Celo naravno je tedaj, da se vsaka ženska starobabstva brani, dokler in kolikor se le kaj more. Ona zatajeva leta, če jih le še količkaj tajejati more; ona si sivec iz glave puli, če so jej jeli v lase zahajati, pozneje pa, ko jih je že celi legijon, jih s črnimi mazili vošči; ona si z umetno roko rožice na lice slika, če jej naravne že veneti začenjajo; tam kjer kosti svoje robe prenesaroma iz polta prodirajo, se lepo ogrinja. Pa kdo bi vsa ta skrivnostna sredstva naštel, s kterimi se ženske babstva branijo! Na zadnje je pa vendar vse zastoj. Vsaka reč le en čas trpi. Takega likalnika svet še ni izumil, pa ga tudi ne bo, s kterim bi se dale gube in grbe po obrazu do gladkega olikati. Le gracije in muze in vile ostanejo zmerom mlade, pa te tudi le v domišljiji. Še Medicejski Veneri in Ticijanovim madonom ne bo glodajoči čas zaprinesel. Od babstva, kakor od smrti, ne odkupijo ne kupi zlata, ne mlado lice, ne dobre besede, ne plemeniti stan. Babstvo se ne da s silo opoditi, njemu ni mogoče se lokavo izogniti, proti njemu ga ni korena, ga ni sredstva. Najhuje je pa gotovo to, da se, kakor sem že rekel, ne da zatajiti, ne prikriti.

Starobabstvo sicer ni sramotno, ali nevšečno, je pa, nevšečno, zelo nevšečno. O njegovi nevšečnosti me možke glave še pravega pojma nimamo. Nek grški modrijan je rekel, da bogove pred vsem drugim posebno za tri reči hvali, prvič za to, da je človek in ne živina, drugič za to, da je Grk in ne Barbar, in tretjič za to, da je mož in ne baba. Zapijmo tudi mi ko-

K odprtemu pismu slovenskim državnim poslancem.

(Dalje.)

Predno zapustimo vprašanje, ali naj deželni zbori, v katerih so Slovenci zastopani, besedujejo in sklepajo o zedinjenji Slovenije ali naj **prestopijo o tem nujnem predmetu na dnevni red** (!), hočemo omeniti sumnje, ki je do zdaj mi sami še nimamo, ki smo jo pa vendar izgovarjati čuli od rodoljubov, resnih in treznih kakor je le kje kateri. Te sumnje moramo že zato omenjati, da možje, ki morajo paziti na javno ljudsko mnenje in ga v račun jemati, ali pa o pravem času skrbeti za bolji poduk, kasneje ne bodo nam očitali, da nismo ljudskemu mnenju dali v svojem listu prostora, a njim s tem prilike podučiti se o njem. — Slovenski tržaški list je prinesel novico, da so odprto pismo podpisali vsi rodoljubi, ki so se do zdaj trudili za zedinjenje Slovenije. Mi sicer vemo, da je tū „Primorec“ veliko besedo mirno izgovoril in da na odprtem pismu manjka podpis marsikterega znanega rodoljuba, kteremu se bistvenih zaslug za prihodnjo zedinjeno Slovenijo ne sme odrekati, ali svet tega do zdaj ne ve in je veroval besedam tržaškega lista.

Po „Primorcevih“ besedah marsikteri sodi, da so podpisani vsi slovenski deželni poslanci, kajti to vendar smemo od njih domnevati, da so vsi za zedinjenje, nekteri so se tudi za to stvar že dejansko trudili. Odprto pismo pak hitro v svojem uvodu pravi, da bodo letos deželni zbori komaj najnujnejše, čisto opravilne zadeve reševali, in da se ni nadejati, ka bi „iz lastne inicijative začeli obravnavati ono zadevo, ki zdaj naš slovenski narod v prvi vrsti zanimiva.“

Slovenski poslanci so si torej — tako nekteri sklepajo — sami odločili in podpisali prihodnje delovanje, oni torej hočejo, da ostane ali za prav da postane deželni zbor suhoparen, brezpravičen opravilnik in oskrbnik nekterih zavodov in računov; slovenski poslanci torej nočejo o biti inicijativi in delavni v zadevi, katero je — kakor odprto pismo samo priznava — narod oklical kot tako imenitno, da je od njenega srečnega ali nesrečnega izvršenja odvisno slovenskega naroda „biti ali biti ne!“ In možje, ki tako varujejo deželne pravice in tako spoštujejo javno mnenje, glasne tirjatve narodove, drznejo se — to je zadnji vzdihljaj nekterih rodoljubov v tej zadevi — govoriti o „zamujenosti“, ktere so se drugi krive storili, in vabiti druge, naj „dokažejo, da niso pozabili, ka so zastopniki slovenskega naroda!“

Dasiravno mi za zdaj te sodbe nočemo podpisavati in se nadejamo, da se bo zadeva odprtega pisma še izčistila pa tudi pojasnila na bolje, prosili bi vendar že zdaj vse one, kterih se tiče: Ne igrajte z javnostjo, če se ta javnost tudi tiče samo „v omiki zaostalega“ slovenskega naroda; kdor je imel pogumost v tako važni zadevi obračati pozornost slovenskega naroda na se in na druge, naj pokaže svoje čelo pred svetom; komur pa se nezasluzeno ponuja „čast“, da je podpisal odprto pismo, naj se tudi molče ne poprijema te „časti.“ Kdor hoče zaupanje buditi, naj ne seje zmotnjav: do zdaj je odprto pismo ljudi samo begalo!

V odprtem pismu med drugim beremo: „Ker bo imel državni zbor itak v tej zadevi zadnjo besedo in ker bi se dalo vprašanje (glede zedinjene Slovenije) najhitreje in najprimerneje rešiti, če ga vzeme državni zbor sam v roke.“ Kakor kaže pismo samo, ima se v teh stavkih povedati 1) zakaj se med drugimi zdaj deželnim zborom ni treba še pečati s Slovenijo in 2) zakaj naj jo vzeme državni zbor v roke. Pisatelji so imeli s tem stavkom kar se tiče inicijative deželnega, kakor tudi državnega zbora očitno nesrečo. Oni sami pravijo, da bo imel govoriti državni zbor z adnjo

likor nas je, glorio bogu za tisto blagodat, ki jo kot možki po prirodnih zakonih uživamo. Vem, da bo marsiktera naših čitateljic jezna na ta listek, posebno pa na mene pisatelja, pa jej ne morem pomagati. Če se ktera hoče prav krvavo maščevati, naj kot nasprotni komad naslika deda. Tako si ne bomo mogli drug drugemu kaj očitati. Ali naj ne pozabi omeniti, da starodeditvo najmanje za celih dvadeset let pozneje na naša vrata potrka, nego starobabstvo na ženska, in te predpravice ne prodamo za kar si bodi, še za koncesijo gorenjske železnice ne!

Starobabstvo se ne začena pri stanovitnem broji let. Ena pride preje, druga pozneje v ta orkus. Sploh bi se dalo to za dijagnozo starobabstva postaviti, da se ima ženska od tistega časa med babe šteti, kader je čas svojim strupenim jezikom nje lice tako zlizal, in s svojim kot lemez dolгим zobom tako razbrazil in razjedel, da na njem ne obvisi nobeno možko oko več, ampak da se prineskuteno proč obrne; — ali z drugimi besedami: kader žensko bitje ni več po tem, da bi se možko srce v ljubezni za-nj ogrelo. Če je enkrat ta dijagnoza vstanovljena, potem ne pomaga nič več. Ktera je enkrat baba, ta ne bo nikdar več kaj drugega. Baba je baba, pa ostane baba. Časih se zgodi, da med srčnim pozelemjem in med brojem let postane boj. V takem boji zmerom leta nadvladajo. Med tem ko je naime lice že vse razorano, je časih srce še zmerom mlado ostalo. Med razoranim licem in mladim srcem je pa ni nagodbe, še take ne, kakoršna se je med Hrvatini in Magjari skrpala. V ženskem srcu vse strune poprej popokajo, nego tista, ki ljubezen pomeni. Na njej sami brenka časih še stara baba kakor nekdanj Paganini. Za ta anakronizem ima več opravdajočih fraz. Ona pravi, da le na starih panjih sladke koreninice rastejo, da se bršljan najraje starih zidin oklepa, da stari hrami, kader se vžgejo, še le pravo vročino dajejo, da je jabelko še le tačas prav dobro, kader se je obležalo in omedilo, da le na razvalinah novina oživí, da če mlada koza rada sol liže, stara se solnico poleg pojé! Kaj pa da! Pregovor pravi: kar se babi htelo, to se babi snelo (sanjalo). To so res lepe in tudi resnične fraze, ali na babo s zaljubljenim srcem vpotrebljene stoji kakor sedlo na kravi. Kader baba vidi, da so zastoj vsi njeni naporí, v možkem srcu ljubezen do sebe obuditi, tačas jej

besedo, pa mu vendar silijo prvo, ali vsaj drugo. Tu se nam silijo ta-le vprašanja: Ali hočejo pisatelji odprtega pisma onim, ki imajo govoriti srednje besede, odvzeti sploh vsako besedo? Ali mislijo, da bodo srednji glasovi sami ob sebi mutasti t. j. neizgovorjeni ostali? Ali mislijo, da bo hotel govoriti državni zbor prvo ali srednjo besedo, ko vendar le sme govoriti zadnjo? Ali res mislijo, da se rešenje vprašanja pospeši, če se prve sodbe prosí pri „zadnji“ instanci? Ni eno ni drugo! Mi ne vemo, kako visoko pisatelji odprtega pisma stojé in s čegavim prijateljstvom se smejo ali nesmejo ponašati, to pa vemo, da deželnim zborom ne bodo mogli odvzeti pravice govoriti svojo besedo. Deželni zbori pa se tudi ne bodo hoteli in ne bodo mogli prostovoljno odreči tej pravici. Nemškutarski in lahonski zbori ne, ker bodo hoteli tirjatvam Slovencev nasprotovati, slovenski pa menda tudi ne, ker bodo hoteli storiti svojo dolžnost in se poslužiti svojih ustavnih pravic.

Deželni zbori bodo torej vsakako govorili, prej ali slej; naj torej govoré takoj: slovenski narod vsaj ne želi svojih tirjatev videti na dolgi „klopi!“ Upamo da deželni zbori sami nikakor ne pristopijo argumentaciji pisateljev odprtega pisma: vsaj bi moral vsak federalist protestovati proti takemu ravnanju, ki bi stvarilo nevaren „praejudicium“ za prihodnje čase in pogubljalo pravice, ko bi jih imelo pridobivati, hraniti in razvijati.

Gledé državnega zbora in družega zadržaja odprtega pisma bomo govorili prihodnjé.

Narodna prizadevanja Slovencev.

(Dalje.)

Ako bo imel državni organizem pravo ravnopravnost za podlago, potem ima vlada samo to nalogo, zadržavati in poravnovati posamezne nepostavnosti, ki bi se utegnile primeriti. Potem ne bo treba čisto žaljavo prislužene nega davka v to rabiti, da bi se plačevalo kupljivo časopisje; čista mero-dajna načela bodo premagala široko raztegneno korupcijo, sleparijo z akci-jami; v skupnem sodelovanji vseh avstrijskih narodov bomo imeli najtrdnjšo brambo proti zunajnim in domačim sovražnikom, s kratka: kar je sovraštvo razrušilo, zopet bo združila pravičnost.

Ne zdi se mi treba dokazovati, da so tū izrečena načela programa naše stranke resnično svobodoumna in domoljubna. V svobodnostnih vprašanjih za svojimi nasprotniki ne zaostajamo, mi le nekoliko dalje segamo. Mi ne dopuščamo, da bi svoboda veljala le za posamezne narode ali stanove; mi hočemo, da se svobodnostnih dobrot deležen stori tudi ves narod, h kteremu po rodu spadamo, in če je tudi reven, brez pomoči in se nekoliko še svojih dolžnosti ne zaveda. Za ta blagi cilj se mnogo let boré zvesti sinovi našega naroda proti pritiskanju, kterega se pseudoliberalci z največo brez-obzirnostjo zoper nje poslužujejo — boré se z vso udanostjo dostokrat svoje osebne koristi zanemarjaje. Iz ravno teh okoliščin pa mora biti razvidno, zakaj Slovenci splošnih svobodnostnih misli ne morejo staviti v prvo vrsto, v prednji boj, dokler jih neenaka borba za narodni obstanek sili, vse narodove moči združene ohraniti.

Z obzirom na te okoliščine, ktere bo le težko utajiti, je v istini ne-častno, ako se naši nasprotniki — samo da bi nam spodkopali naše zaupa-nje pri ljudstvu — ne sramujejo, podtikati nam umazane in sebične namene, in ako ljudstvo svaré pred možmi, „ki v Sloveniji služeb in časti za-se tir-jajo, in se torej lahko odpovedó državljanski svobodi.“

Pa pri tem naši nasprotniki nikakor ne ostajajo. V volilnem pismu kratko pred volitvijo razširjenem, izgovarja g. stotnik Seidl, ko je bil po-

poči zadnja struna v sreč, ki odsihdob samo še razcebedrane žveggle kaže, in s žensko harmonijo je zazmerom pri kraji. Odsihmal neha tudi svoja leta brojiti, in nazadnje sama več ne ve, koliko je stara, in to jej je tudi všeč. Od sedaj tudi več krinke pred licem ne nosi, ona nima nobenega razloga več, zavoljo kterega se ne bi kot prava baba pokazala.

Žensko življenje je zares prava tragedija. Nobena ne pade po svoji lastni krivdi v starobabstvo, ampak nad vsako to šibo vihitiyo više oblasti. Na nekdanjo slavo, na nekdanje lepše dni, na nekdanje zmage ostane le še spomin. Še hranjeva kakovšno škrbico zrcala, kterega si je bila tačas kupila, ko je še komaj kakih šestnajst vuznov brojila. Zrcalo se je potro, steklo oslepilo, pa tudi njeno oko omrenilo. Še hranjeva kak obléhnel album, kako zbirčico biletů doux, kako skatulico v mehki beli bombaž postlanih zób, ki so jej nekdanj izpali, ali izpipani bili. V svojih prostih urah gre te drage spomine nekdanjih dni ogledavat. Vsakokrat globoko zdihne: o! kje je moje lice, kje je moja mladost, in solza se jej vrtné.

Kako poetična so imena: Zorica, Danica, Zlatica, Ljubica, Mladena, Cvetena, Milka in enaka, če je imenositeljica mlada kapljica. Kolika je pa ironija, kader čas imenositeljico po dolgem drevoredu letnih števil v starobabstvo porine. Gotovo bi se baburi lepše prilagala taka-le imena: Škretbetalka, Blebetuša, Ropotela, Godrnjača, Klepetulja, Škrbozoba, Kozonoga, Čenča, Beblja, Kavsa in enaka. Ženske bi morale svoja imena najmanje trikrat v svojem življenji spremeniti. Kader je mlada, kader je mila, kader je sladka, tačas naj se kliče z enim poprej že naštetih imen. Kader gre v zamož, tačas jej dekliska imena že več ne pristujejo. Kot žena bi se morala zvati: Jasna, Dobra, Nježa, Jagoda, Božena, Blažena in enako. Za babjo dobo sem že gore naštel imena, ki bi se jej pristajala po mojih mislih.

Da mi pa ne bo kdo očital, ka babo kozmopolitično slikam, ter da se ne držim ojníc, ki so v naslovu, pod kterim pišem, zaznamovane, bom v prihodnje samo o tem govoril, kar naš narod o babah pravi.

(Dalje prih.)

vzdignil zasluge svojega vojaškega življenja, ta-le stavek: „Kdor je očetnjavi vedno zvesto in pošteno služil, in v petih vojskah žrtvoljubno življenje in zdravje vagal, utegnil bi pač više stati, kakor v tujezemski službi z ruskim denarjem in rimskimi hiapci očetnjavo v pogubo tirati.“

G. stotnik Seidl nas torej kar naravnost dolži najsramotonejše, plačane veleizdaje. Vprašamo, ali g. stotnik Seidl tudi vé, da kdor taka očitanja izreka, mora tudi kos biti, dokazov zanje navesti, ako noče, da se mu pred svetom upáli sramotno znamenje nepremišljenega kvasača ali pa nesramnega obrekovalca. Vprašamo nadalje, ali nismo brez pravice in brambe, ako se sme nam, ki smo pri vsaki priliki tako iskreno stali na avstrijskim stališči, tako nezaslišano dolženje v obraz zalučiti, in ako se čuvaji postave za kaj takega še ne zmenijo? Istino, daleč smo prišli v tako imenovani svobodni dobi (eri).

Zamerja se nam nadalje, da težimo za zedinjenjem vseh Slovencev v politično upravno oblastje; očita se nam, da deželo trgamo, nemški jezik odpravljamo in da bi radi „ljudstvo, ki je omike potrebno, za njo sposobno in si je tudi želi, ne le zadrževali na stopinji, na katero se je popelo, nak — da bi ga radi za stoletja nazaj zalučili v duševno noč.“ Taki zloželjni hudobneži in mračnjaki pa vendar nismo. Mi si na ta vprašanja le nekoliko drugače odgovarjamo. Mi želimo, da bi naše ljudstvo napredovalo, pa da bi mu ne bilo treba osamele izobraženosti, ki so si jo posamezni izmed ljudstva pridobili na tuji podlagi, plačevati z izgubo svoje individualnosti, pri čemur bi moralo ljudstvo namesto da bi napredovalo do večje in večje dušne in politične izobraženosti, propasti da bi bilo pogubljen in nekaj, kakor so pomešani narodi vsi.

Glavno načelo naši politiki je, da mora vsak narod napredovati le na narodni podlagi. Svesti smo si, da ima poldrugi milijon Slovencev nepredajljivo pravico svojo individualnost braniti in v zvezi z drugimi avstrijskimi ljudstvi kot narod živeti. Te pravice nam ne bo mogel nihče odrekati vsaj bi to ne bilo — liberalno. Kdor nam pa to pravico priznava, mora nam dosledno priznati tudi sredstva, s katerimi si moremo svoje pravice dejansko vresničiti. Komaj bo treba dokazovati, da je tako vresničenje nemogoče pri narodu, ki je že sam na sebi majhen, v 6 političnih upravnih oblastnjah razdrobljen in med dva velika močna naroda zagozden. Večine onih upravnih oblastij, kjer so Slovenci v majšini, nimajo za prizadevanja Slovencev nobene razuma in kakor izkušnja kaže, astonj bi od njih pravice pričakovali, tako n. pr. ni štirski deželni zbor v devetih letih tudi ne ene same želje Slovencev vslišal ali podpiral, marveč ravno nasprotno se slovensko-narodni živelj pri vsaki priliki kot popolnoma brezpravičen zametuje, v kot stavi in se proti njemu glasuje.

(Dalje prih.)

Dopisi.

Iz Ljubljane, 20. aprila. — r— [Izv. dop.] Nekaj se slovenski napredek vendar-le tudi v Ljubljani pozna. Ljudem, ki so imeli za naš narodni jezik pred nedavnim le milosten posmeh, tem se zdaj potrebno zdi njegovo veljavo tudi v javnosti priznati. Naš župan dr. Zupan je včeraj prisezaje za potrebno videl, govoriti tudi v slovenskem jeziku in zatrjevati, da bode „domača reč“ v njem našla vselej zveste podpore, da se domačemu jeziku ne bo krivica godila. Mi na taka zatrjevanja ne damo nič. Saj vemo, da je nemška stranka, ktera je Zupana volila in v ktere imenu je on govoril, zmerom in vselej slovenski reči in slovenskemu jeziku zavornice podkladala in vsemu narodnemu razvoju ne samo nepodporna temuč tudi sovražna bila. Važno pak je to, da se zdaj to zatrjuje, da se slovenski govori. To se pa godi, ker se mora. Narodna reč je toliko napredovala, da se celo svojim nasprotnikom stavi na pot kot mogočen faktor, čez kterega ne morajo malomarno na dnevni red stopati, kakor so to pred nekaterimi leti delali. Ako ljubljanski od nemškutarke stranke izvoljeni župan dan denes svoje plakate tudi v slovenskem jeziku nabija, ako mora vse svoje jezikovo znanje skupaj vzeti, da slovenski govor napravi, ako mora sam zatrjevati, da narodnega jezika ne bo zanemarjal: so vse te navidezne koncesije storjene zaradi tega, ker ti možje sprevidijo, da ljudstva nimajo za seboj. Oni čutijo, da stoje na vulkanu; vidijo, da so čez dalje bolj osameli in da se izmed ljudstva njihove vrste ne rekrutirajo več. Z navideznimi koncesijami, ktere neradi storé — da celo smešno se mi zdi slišati starega nasprotnika narednih prizadev, ki se tako poniža in „živio“-kličé — s tacimi pripomočki hočejo ljudstvo zopet pridobiti. Slovensko ljudstvo pak v Ljubljani in drugod spoznava čez dalje bolj, kdo mu je prijatelj. In če se, žalibog, nekateri izmed naših včas blamirajo, kar se pri vsaki stranki zgodi, ljudstvo ima vendar zdravo pamet in spozná, da njené interese more zastopati samo narodna stranka. To se vidi posebno v Ljubljani, kjer je jedro prebivalstva slovensko in narodno. To ve nasprotna stranka, ki obstaja iz birokratov, starokopitnih filistrov in nekterih sanjačev, ki menijo, da je svoboda v frazah ne pa izvor prave ljudske omike, mogoče le na naravnih podlogi. Vse te prikazni pa nas morajo okrepčati, na delo buditi. Viden napredek je slovenstvo storilo, napredek bo rastel, ako ne opešamo in akosevarujemo napak, kterih se je med nami že preveč naredilo.

Iz Kranja 19. apr. [Izv. dop.] Telegrafiral sem vam že, kako se je izšla denašnja volitev. Gosp. dr. J. Razlag pride v deželno zbornico krajnsko za našega poslanca. Volilo je 77. volilcev. Na Razlaga spada 67 glasov, na g. Fr. Kramarja, korarja v Ljubljani, bivšega dekana v Škofji Loki 7, na c. k. notarja v Šk. Loki Janeza Trilar-ja 2 glasova, in na g. našega c. kr. predstojnika Derbič-a en glas. Dasiravno so naši nasprotniki vse strune napeli, da bi bili Razlaga spodrinili in je bil iz Ljubljane J. N. Plautz in njega sin in iz Loke Gerbec prišel, za Triglar-ja agitirat, vendar so izvrstno padli, kakor vidite. Da boste videli s kakimi perfidnimi pripomočki so delali nemškutarji, vam podam tukaj oklic, ki se je (v Celji) tiskan med naše ljudi trosil, in na katerem je kot založnik podpisan samo

nek J. N. Plautz iz Ljubljane. Kdor bo v prihodnem času hotel pisati zgodovino nemškutarke nesramnosti, temu bo ta oklic dober dokument. Oklic se glasi z vsemi svojimi napakama in lažmi tako-le:

„Volili bodele 19. dan tega mesca v Kranji Svojega poslanca za kranjski deželni zbor. Kaj ne, da bi radi takega moža zbrali, ki popolnoma vaše zadeve pozna, in dobro vé, kaj Vas tare in žuli, ki je voljan in pripraven, se za Vas možko poganjati. Ali ne mislite, da je temu poslu rojen kranje naj bolj kos? Kranjca že ljubezen do svoje lastne dežele veže, da ne bo nikdar nasvetov storil, ki bi kranjski domovini, in torej tudi Vašemu okraju, Vašim srenjam v škodo bili. — Ali tuorebiti na Kranjskem pripravnih mož za častno opravilstvo deželnega poslanca pomanjkuje? Vsak pošten Gorenc na to odgovori: „Dovolj je poštenih mož za tako mesto med kranjci, ni nam treba od drugod poslancov si izposojevati.“ — In vendar vam Ljubljanske „Novice“ in Vaši gospodje duhovni nekega dohtarju iz spodnega Štajerja, ki je tam doli na Štajerskem blizo hrvaške meje rojen, za poslanca priporočajo. On gorenskih potreb ne pozna, on ni nikoli med Vami bil, on je na Kranjskem popolnoma ptujec. — Ta mož je gospod dohtar Razlag v Brežicah. Vi gorenci do zdaj od njega ničesar niste slišali, le gosp. dohtar Bleiweis bi ga kot svojega zvestega pajdaša rad v kranjski deželni zbor urinil, toraj mu tudi v „Novicah“ toliko slavo prepeva. — „Novice“ so pa vam to zamolčale, da je dohtar Razlag že več let v Štajerskem deželnem zboru kot poslanec kmečkih slovenskih občin spodnega Štajerja zboroval, in da se je tej službi odpovedal, kir njegovi volilci z njim niso bili zadovoljni. — Zagovarjal je namreč ta gospod dohtar v Štajerskem zboru svojo muhasto misel, da Štajerskemu Slovincu poduk v nemškem jeziku škoduje, da se mora Štajerska dežela na dva kosa razcepiti, da se imajo slovenski Štajerci od svojih nemški rojakov ločiti, in se s kranjci, Korošci, Gorjanci, Istrijanci, Terščani v nekako čudno kraljestvo po imenu „Slovenija“ sjeđniti itd. Njegovi volilci so ga opominjali, da to ni nikakor njih misel, da njim nemaščina nobenih bolečin ne prizadene, in da hočejo v Štajerski deželi z Nemci zjediniti ostati. Take misli njegovih volivcov so gospoda dohtarja primorale, da je Graško deželno zbornico zapustil. — In kaj bi Vi gorenski možje rekli, ko bi ta spodnoštajerski gospod dohtar od Vas v Kranjski deželni zbor poslan, vedno le slovenščino povdarjal, nemški jezik iz vsih šol preganjal, akoravno je taisti vam pri barantiji in tudi drugod jako koristen, in poslednjič še Vašo ljubo kranjsko deželo v tisto čudno „Slovenijo“ potopil, da bi za naprej kranjci popolnoma nehali, in le Slovence se imenovati smeli? Ali bi tacemu zagovorniku ne rekli: Da naj v Brežicah ostane, dokler ga bo Sava zučila, da njeni valovi iz kranjskih gorá pritekó. — Volilci kmečkega stanu, ne dajte se toraj od „Novic“ in družih nadležnih svetovavcov preslepariti, volite moža za svojega poslanca, ki ni ptujec med Vami, volite moža, ki je rojen na Kranjskem, ki je vnet za kranjsko deželo, ki ga spoznate za domačega poštenjaka. — Saj kranjska, saj gorenska korenina ni še tako slaba, da bi zdrave domače mladike ne poganjala, ni še treba ji štajersko vejico vcepiti. — Premislite da ste Gorenci, da ste kranjci, da si v čast štejete, moža svojiga roda v kranjski deželni zbor poslati. — Ne pobirajte koga, kterega so že njegovi rojaki popustili!“

Ali ni to perfidija in nesramnost če nemškutarji sicer zmerom kozmopolitizem povdarjajo in rohné zoper „ločenje od družih narodov“ poganjajo se za tuje, tukaj pa s „krajnstvom“ hote slovenske volilce kaptivirati? Ali ni to perfidija in nesramnost, če se tu javno laže, in v doma laže, da je Razlag zato odstopil iz štajerskega zbora ker so bili volilci z njim nezadovoljni in z njegovim slovenskim programom? Ves svet ve, da je bil Razlag eno glasno voljen, in da so ravno tisti volilci Slovenca, g. Žužo volili, ki ima zaradi narodnega našega jezika in zaradi zedinjenja ravno iste misli, kakor jih je Razlag zastopal. Zares sram vas bode „Tagblattovci.“ S tacimi pripomočki boste malo malo opravili družega, kakor da bode vas in vaše laži vsak pošten človek zaničeval.

Iz Belatinca na ogerskem Slov. 18. apr. [Izv. dop.] Ne morem vam opisati, kakšen „špektakel“ je moj dopis v vašem listu konec lanskega leta po celi ogerski Sloveniji in v Medjumurji med našimi Magjaroni napravil! Dolžili so vse mogoče in nemogoče osebe tega strašnega „hudodelstva“, in so se neznanemu dopisniku prav kakor pravi pravcati magjarski „kulturonošci“ grozili. Posebno so se s svojim psovanjem in groženjem na Štrigovskega kapelana gosp. A. L. vrgli, kteri je pohlevna, nedolžna narodna duša, ki ne bi nikdar niti Magjaronu niti narodnjaku kaj žalega privoščil, še manj pa učinil. Grozilo so se nedolžnemu revežu, da si je on s tem „nesrečnim“ dopisom vso svojo srečo na veke zaigral, da ne bo nikdar župnik postal, da bo moral celo zapustiti ta blagi magjaronski orszag itd., kakor se že glasijo te fine, olikane litanije magjarskih „kulturträgerjev.“ Posebno se mu ni mogel zadosti nagroziti župnik sv. Martinski v Medjumurji, tako da se mi je siromak kaplan tako smilil, da sem že sam mislil jim povedati, da sem jaz to pisal. Pa dejal sem si, stoj brate! kaj mi to pomaga? „Stante pede“ bi me prvi trenutek brez vse iztrage v vozo (prav po magjarski) uteknili, ako bi se mi še kaj hujšega ne dogodilo. Prišel sem v premišljevanji do sklepa, da je boljše za me, da za zdaj molčim, da se njihovim pretnjam in groženju na tihem smejam in vam še včasih naše prototipe magjarske civilizacije 19. veka opišem. Rekli so naši razkačeni Magjaroni, da nista Jukasz in Patko nikdar pri nas v Belatincah svoj tabor imela. Gotovo je to istina, to tudi jaz sam dobro vem in nisem nikdar v svojem dopisu niti na Belatinca mislil, nego rekel sem, da sta ta dva glasovita možakarja tipus komisarjev javnesigurnosti za celi Magyar-orszag, v čemur, mislim, mi bode vsa izobrazena Evropa pritrdila. Pitam vas, kje v celi Evropi tolovajske trume na konjih železniške vlake napadajo, kakor pri nas v blaženem Magyarorszagu? Pitam vas, kje vam je ktera civilizirana dežela v Evropi, v kteri ne bi mogla vlada, niti eno trenotje z mirnim srcem reči: zdaj ni nobene tolovajske trume več v zemlji! Na Ogerskem pa še niso bile dozdej nikdar niti za eno minuto roparske trume popoluoma iz cele dežele iztrebljene! Ako ne trdim

stine, pa naj mi naši Magjaroni protivno dokažejo. Da pri nas na Slovenskem nimamo tolovajev, ni zasluga naših javnih magjaronskih organov, nego mimi od narave poštena značaj našega prostega Slovence. Še bolj so se pa jezili na tem, da sem rekel, da je madjarska „kultura“ taka, kakor turško kopito, da kamor pade, tam nikdar več trava ne raste! Da je to za nas Slovane žalostna, prežalostna istina, demonstrirajo nam „ad oculos“ dan za dnevom „slavni kulturnosni“ čini magjarske vlade. Berite „Zukunft“ in magjarske opozicijske liste, pa bote vidili, da sem jaz še premalo rekel. Glasoviti Deakovec August Trefort je sam nedavno magjarske županije imenoval zavetja evropskega barbarstva! Znano je da je Slovaška matica strogo literarni zavod brez najmanjše politične barve. Z dragimi novci si je kupila svojo narodno hišo v Sv. Martinu, ktera je izključivo literarnim svrham namenjena. Kaj stori zdanja „kulturonosna“ magjarska vlada?! Naseli v dvorano matice, ktera je imovina slovaškega naroda, na enkrat brez vsega vzroka kompanijo vojakov!!! Vse prošnje, pitanja, molikanja slovaškega odbora matice pri vladi v Pešti so bili dozdej bob ob steno! Še zdaj se vam šopiri proti vsakemu evropskemu pojmu o pravu in pravici prosta soldateska v dvorani literaturi in znanosti namenjeni! Pitam vas, ali bi bila v stanu Osman-paša v Bosniji in Mitad-paša v Bulgariji v tacih turško-kulturnih činih sedanjo magjarsko vlado nadkriti?! — Vsakega izobraženega ne Slovana nego Evropeca mora ruedečica obiliti, kader kaj takega bere, in mora nehoti vzklikniti: Taka vlada ne spada v Pešto, skoraj v sredino Evrope, nego v Turkestan ali Tibet; taka kultura je še mnogo hujša za nas Slovane, nego turško kopito.

Naj bo dosti polemike, zdaj pa nekaj o naših volitvah. Mi ogerski Slovenci volimo 2 poslance v državni zbor v Pešto. Mi iz zaladske županije ga volimo v Bakši z Magjari skupaj, Slovenci iz Železne županije ga pa volijo čisto sami za se v Murski Soboti. Ker je pri nas skoraj vsakdo, ki suknjo nosi, z duhovniki vred magjaron, ni o narodnem kandidatu niti spomenka, torej se delijo vsi naši merodavni magjaroni v Deakovce in levičnjake. Ker nimamo pri nas večih mest in trgov, so vsi katoliški duhovniki in vsi katoliški uradniki „exoffio“ Deakovci. Kaj je to Deakovci, ali levičar, o tem naš slovenski kmet toliko ve, kolikor o kitajski ali japonski literaturi. Kakor so ga tablabiró, esküt, plebanuši in kapelani komandirali, tako so priprosti možakarji šli v Bakšo Deakovca volit. Peljalo se nas je čez 80 voz s zastavami, naprej muzika našega vrliga učitelja Murkoviča, svojo srečo za Deakovca poskusit. Do Bakše je bilo vse dobro in veselo, jesti in piti po potu z astonj, kolikor je kdo hotel, — ali v Bakši so nas že pravi magjarski volilci sami levičkarji čakali, strašno mrko so nas gledali, in gotovo bi bili precej na nas planili, ako se ne bi bilo hipoma 60 dragonarjev med nas postavilo, kteri so mnogo posla imeli, da so veliko in krvavo volilno bitko prepredili. Volitev je trpela celi dan, celo noč do drugega dne popoldne. Naši siromaški Slovenci so zmerom hoteli „reissaus“ napraviti in domu oditi, ker jih je vse to neizrekljivo dolgočasilo, — ali Magjarov se niti eden ni z mesta do zadnje minute ganil, ker oni so razumeli, za kaj gre. Na zadnje vam izide z ogromno večino neki Miklavž Tašy, še le kakih 25 let star mož, pravi Magjar in levičar. Stražni urnebesni „eljeni“ zaorijo od strani Magjarov, naši Slovenci so bili pa tudi neizmerno veseli, da so bili tega posla rešeni in da so spet domu smeli. Njim je bilo čisto vse eno, ali je Taša ali Paša, ali Kaša, ali Maša izvoljen.

2. aprila je bila pa volitev v murski Soboti, kjer so si katoliški in protestantski Slovenci iz Železne županije nasproti stali. Volitev vam je že opisal dopis iz Žetincev. Protestantski naši rojaki so bili tami sami levičarji, katoličani pa Deakovci. Se ve, da niti eden niti drugi ni vedel, kaj pomeni leвица in kaj desnica, nego mislili so vsi naši priprosti slovenski volilci, da gre tu za katoliško in protestantsko vero. Zmagali so protestanti. to je levičarji z veliko večino, voljen je bil odvetnik Berke iz Sobote, Slovenec po rodu, se ve da sicer Magjaron tih mož, ali ravno lumen mundi ni, in ne bo ne Deakovcem, ne levičarjem nič pokvaril.

Tako smo volili mi ogerski Slovenci!

Iz Prage 19. apr. [Izv. dop.] Pač čudno je, kako si nekteri listi igrajo z nami in našo situacijo. Denes prinašajo vesti, da bi jih jutri zopet sami ali pa drugi dementovali. Eni nas hočejo čisto pozabiti, drugi ne izpusté nobene prilike, da si ne bi malo srca olajšali s svojimi ustavoljubnimi članki, v kterih nam je vselej večja ali manjša rola odmerjena. Eni pa posebno radi prinašajo narejenih vesti o naši spravi ali pa o izjemnem stanu. Ta ljubeznivi izjemni stan! Kolikrat bi bil imel že biti zrušen, in kolikrat še bo! Zdaj je kot poslednji termin zadnje dni tega meseca. Ob enem dobo tudi novega definitivnega namestnika, in čujte koga že vidijo ustavoljubneži na tem mestu: nobenega drugega kakor našega deželnega maršaleke, prejšnjega „ministerpresidenta“ kneza Auersperga. Vendar pa še niso gotovi, ker se še ne ve, ali ne ostane g. baron Koller kot namestnik, kar je mogoče kakor pravijo, če se bo videlo, da je potreba izjemni stan še pridržati. Kje bodo to zvedeli, si pač ne moremo lahko misliti, če še zdaj nič ne vedó. Najbrž čakajo na tabor česke omladine v Hořicah, kteri bo neki „za poskušnjo“ dovoljen. Naši ljubeznivi listi, kakor „Bohemija“ „Tagesbote“ in drugi že naprej vidijo razbite glave, kterih bo mnogo „kakor pri lanskih taborih“; gotovo v domišljivi onih listov. — Kakor vse Slovane je tudi nas zanimivala poslednje čase poljska resolucija. Zdaj je toraj odbita. Radovedni smo, če bodo Poljaki zapustili enkrat leseno hišo ali ne. Po raznih poljskih glasih se je najdati da bodo šli domu. Vendar se pa še v nekterih naših krogih celo dvomi, da bi Poljaki ta važen korak storili in tako tudi Slovence na noge prisilili.

Politični razgled.

Državni zbor je dokončal svoje posvetovanje o reformah zemljišnega davka. V prihodnji seji bo menda volil ude v delegacijo.

datelj in vrednik Antou Tomšič.

Ustavni odbor je s svojim posvetovanjem o gališki resoluciji pri kraji. S svojim delom menda ni nikomur ustrgel kakor vladi in z njo vred njenemu parlamentu. Kakor že rečeno je odbor vse resolucije razen postavodajne pravice v kupčijskih zbornicah zavrgel, ravno tako je tudi zavrgel dve drugi resoluciji, ktere je nasvetoval. To man je v eni tirjal, naj bi se v enih teh resolucij izreklo, da se bo pri postavodajni obzir jemalo na posebnosti vseh dežel. Ker je vsa resolucija padla, padel je tudi Tomanov pristavek. Časnikarstvo je nekako poparjeno in mala reakcionarne hudiče na politično steno. Kaj pride je negotovo; gotovo je le to, da zdaj nihče ne ve, kam jadramo ali prav za prav kam nas vetrovi tirajo. Mogoče je, da Poljaki izstopijo še pred koncem državnega zbora in izročé posebno deklaracijo, kar je neki že vse skleneno pa se lahko tudi še vse opusti, saj vemo kakoršni vetrnjaki so ti gospodje Poljaki. Po njih delu pa so tudi njih dobički, koristolovna politika jim je toliko nesla kakor nič.

Cesar se je podal v Pešto, kjer je bil za 20 dan t. m. sklican novi ogerski državni zbor. V ponedeljek ga odpre cesar s prestolnim govorom, vendar se delovanje ne bo še tako hitro začelo, ker bo potrjevanje volitev dolgo časa trajalo.

Iz Rima se piše: Samo dva vladarja nista papežu čestitala: don Pedro, kralj portugalski in kralj — sardinski. Pač je italijanski kralj nekaj takega poskusil in poslal vojaškega duhovnika z redi okinčanega, ki naj bi papežu izročil nek kelih. A nihče se ni hotel s kaplanom pečati. Rim je mislil, da bi bilo zasmehovanje onemu kelih darovati, komur se je vzelo 15 provinciji.

Iz Milane poroča telegraf: Oblastnije so zasačile mazzinistično zaroto. Pograbili so nekoliko orsinijevih bomb in skrivnih pisem, šest ljudi so deli v zapor. Mesto samo je čisto mirno.

Prince Napoleon se je napolil v Napolje in Korfu. Francoska cesarica pa hoče bojda romati v Jeruzalem in biti nazoča pri otvorenji Sueškega kanala.

Po časnikih gre novica, da se hoče Rusija približati in če mogoče sprijazniti z Avstrijo. Poletne mesece se imata oba cesarja sniti v kterih avstrijskih toplicah.

Razne stvari.

* (Pivški tabor.) — Voznina do Šenpetra in nazaj po železnici na tukajšnji tabor 9. maja je za vse kolodvore med Mariborom, Zagrebom, Trstom in Gorico na polovico ponižana; in sicer od 7. do 11. maja. Izkazne liste in programe dobodo prihodnji teden vse slavne čitalnice in društva, nektere županije in odboriki. Taboriti so prijazno vabljeni, prevideti se o času z listi, da se jih še o pravem času tje pošlje, koder bi jih pomanjkovalo. — Od Šenpetra do Zagorja je tričetrti ure hoda; za taborite, ki se hočejo do Zagorja peljati, bodo vozi preskrbljeni in oseba plača 15 kr.

Taborov odbor.

* (Slovenskega Glasnika) je mogel do zdaj samo en list (2 veliki poli) iziti. Drugi list je skoro dotiskan in se v kratkem razpošlje. Potem misli izdatelj po več listov skupaj izdati, da bode naročnike zadovolil. Ker je materialna in duševna udeležba premala, boče v prihodnjem letu imela „Matica“ priliko izdajati beletrističen list.

* (Iz Závca 16. aprila.) Kakor je že bilo naznanjeno, odpremo 25. t. m. našo čitalnico. Začetek bo ob 6 na večer. Peli bodo domači peveci, kterim se morebiti še drugi pridružijo in sicer: Savinsko dolino, Molitev kmeta, Budnico, in še druge svečanosti primrne pesmi. K obilni obiskavi vse rojake uljudno vabi.

Odbor.

* (Tržaške okolice volitve.) Vsi nemški časopisi so prinesli po sporocilu tržaške zbornice o strašni revščini in demoralizaciji v okolici. „Primorec“ odgovarja: „Poročilo pravi, da je mej 2592 volilci prejelo v letu 1868 njih 681 miloščino. Če je to res, zakaj jih je magistrat zapisal mej volice? Mi vendar ne verjemo, da je to res, ker smo se do dobrega prepričali, da v I. in II. volinem okraji nobem volilec ni prejel miloščine. Mogoče je samo, da so nekteri prejeli nekoliko žveplja za trtno žvepljanje. Je-li pa to „Armenversorgung“? Poročilo pravi, da je okolica beraška in demoralizirana. Kar se tiče beračije, veliko več je nje v Trstu, če tudi magistrat stokrat več miloščine daje Trstu, nego okolici; kar se tiče demoralizacije, naj opomnimo samo to-le: o tatvinah, ubojih in umorih v Trstu pripovedujejo časniki vsak dan, v okolici se kaj takega zelo redko primeri; za potepuhe po mestu se nabirajo darovi, v okolici potepuhov ni; v Trstu je nad 100 očitnih hiš, o kterih ne smemo govoriti, v okolici vsega tega nič ni; kje je tedaj demoralizacija? v Trstu ali okolici? Povejte vi, mestni očetje! —

* (Osman Paša) je bil pri glediščini igri v Reki tako ginjen, da je na strani Njih Veličanstva sladko zaspal. Andrasy se sprejemom Njih Veličanstva v Reki ni bil posebno zadovoljen, ker je bilo mnogo več „Živio“-nego „Eljen“-klicev slišati, torej ni čuda, da je svitli cesar ogerskemu minister-prezidentu rekel: „Pač bi morali ostati dolgo časa v Reki, ako bi se želeli tukaj magjarsčine naučiti.“ Na poti proti Senju plavalo je sto in sto barkic s slovanskimi praprori iz zaliva „porto re“ proti barki, na kteri se je cesar peljal proti Trstu; ta nepričakovani prizor občudovalo je Njih Veličanstvo z vidno radostjo. Sploh se Magjari na Reki nimajo veseliti onega vspeha, kakov se je popred morda kakemu magjaronu sanjalo; reški Hrvati pravijo: „Ker vidimo, da nam magjaronstvo nič ne koristi, hočemo biti narodni.“

Dunajska borza od 21. aprila.

Enotni drž. dolg v bankovcih 61 fl. 75 kr. Kreditne akcija 286 fl. 20 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. — fl. — London 124 fl. 30 kr.
Enotni drž. dolg v srebru 69 fl. 90 kr. Srebro 122 fl. 25 kr.
1860 drž. posojilo 101 fl. 20 kr. Čekini 5 fl. 85 kr.
Akcije narod. banke 725 fl. — kr.

Lastniki: Dr. Jože Vošnjak in drugi.

Tiskar Eduard Janžič.